

S'ha dit que la restauració de l'Estatut valencià és "exemplar" i del català que és un proposta "inacceptable". En ambdós casos, la reforma dels textos s'ha aprovat per una majoria contundent, si bé encara més ampla i diversa al Parlament de Catalunya. Tot i les majories obtingudes per l'un i per l'altre, i vist des de Madrid, que és on es talla l'abadejo, un sembla ser el bo de la pel·lícula i l'altre el roïn. Per què? Ací ha estat aprovat per forces polítiques espanyoles, PP i PSOE (ignorant per complet les propostes d'immenses minories valencianes), mentre que al Principat ha estat aprovat (90% del Parlament) per forces polítiques catalanes (en contra, això també, d'una estreta minoria, la del PP).

Des de l'aprovació de la reforma del text català, s'han multiplicat als mitjans de comunicació estatals tota una sèrie d'espectaculars enquestes preguntant als espanyols, com si foren juristes (i sense haver-lo llegit) si els sembla constitucional o no l'Estatut de Catalunya. En canvi, llevat d'alguns diaris, ni als espanyols ni als valencians no se'ls ha preguntat si els sembla constitucional el text valencià. Per què? A mi no em sembla constitucional, per exemple, que l'article 41 de la reforma valenciana, "obligue" (així està escrit) als meus fills a estudiar un dialecte normativitzat per una acadèmia que tant li costa reconèixer la unitat de la llengua. I també em sembla inconstitucional perquè es viola diàriament el punt 2 de l'article 80, quan diu que la Generalitat "garantirà el dret als treballadors a tindre una jornada laboral que limite la duració màxima del temps de treball i en condicions que permeten períodes de descans diari i setmanal". Els estatuts que diuen mentides són inconstitucionals.